

TSUNAMI

Allò era un matí de juliol, quan la petita Naia va anar a una platja de Peníscola amb els seus pares, Gerard i Rebeca. Naia estava asseguda a la sorra d'aquesta peculiar platja, jugant tota sola.

Va ser aleshores quan va veure un grapat de gent corrent cap a l'interior. Tota la gent del poble fugia, havia perdut de vista la seua família. Hi havia també gent pujada a les muralles de la ciutat, intentant fugir d'aquella catàstrofe marina.

Les banderes grogues hi havien caigut; les terrasses, plenes de gent esmorzant, estaven totes inundades; la gent ferida pel sòl embossat; els cavalls de l'alcalde corrien sense rumb davant la inesperada situació, xafant a pobres xiquets innocents...

També hi havia gent pujada als fanals, als edificis, a les palmeres... Mentrestant, la xiqueta mirava la situació espantada intentant creure que tot allò era un somni que mai més no es repetiria.

Arribaren la policia i els bombers. Aquests tractaven de mantenir la calma entre la població, cosa un poc complicada, ja que hi havia gent morta davant la gran muralla.

Naia quasi plorant observava el mar, les ones, cada vegada més grans, la gent surant a l'aigua...

I va ser aleshores quan, el petit castell d'arena caigué, i els «playmobils» eixiren a alta mar, com petits vaixells.

- Mare, s'ha trencat!- li digué Naia plorant- he perdut el temps, tot perquè vingués la maleïda ona i s'endugués els meus joguets.

-Vinga, ves a fer-te un bany amb ton pare i agafa alguns ninots!- intentà animar-la Rebeca.

-No vull! Si toque l'aigua em matarà, voldrà venjar-se de mi per anomenar maleïda a la seua filla, la repugnant ona- li respongué la nena plorant.

De sobte, son pare aparegué amb la majoria dels habitants del castell, i Naia i els joguets se n'anaren a viure a un lloc més segur, a casa dels pares. Allà, Naia creà una fortalesa de caixes de cartró on podien viure tranquil·lament els seus joguets.